

Creixen les petites pantalles

He caigut de ple en l'era del vídeo, que va envaint les llars d'una manera semblant a com va fer-ho la televisió anys enrera. No costa gens de predir com acabarà la cosa...

Un cop confessada la meua feblesa —després d'aquesta obertura de cor— passaré a explicar les meves experiències. A tocar de casa hi ha quatre videoclubs, de manera que l'oferta és abundant i temptadora. Com que cadascú es pot combinar els horaris d'espectador a la seva conveniència, el vídeo s'ha convertit en un enemic gairebé mortal dels espectacles que es poden trobar fora de casa. Aquelles pel·lícules que no havíem pogut veure abans, o les recents que no ens han

convocat amb prou força per sortir de nits o programar les festes, se'ns posen a l'abast en unes condicions òptimes. Els preus de lloguer de les cintes són altament competitius, si comptem les despeses de desplaçament i les passades per taquilla que exigeixen altres mitjans de distracció.

Les comoditats són a frec de l'engorroniment integral: una localitat de preferència, una butaca confortable i llibertat total d'indumentària i d'anades i vingudes de la nevera sense perdre el fil de la narració, perquè hi ha un dispositiu que congela la imatge i espera que tornis per reprendre el relat.

Fins aquí els avantatges, que són molts i fàcilment comprovables. Però també hi ha inconvenients, que seria un crim passar per alt. Les companyies que produeixen vídeos no es poden estar d'encolomar-nos propaganda en cada cinta que ens lloguen i que ens cobren a l'avançada. De manera que és una publicitat que paga directament la persona que volen atreure, un sistema que si fa forat ens donarà feina. ¿Què passaria si a sota de cada cartell de carrer hi trobéssim un cobrador que ens passés rebut per les mirades? Val més no pensar-hi, tot i que ja se sap que la propaganda la paga sempre el consumidor. Però d'una manera més dissimulada.

Tanmateix, no és aquest el malestar més gros que ocasiona el vídeo. El més greu són les amenaces, preceptives en cada cinta llogada. Abans d'iniciar allò

que fa al cas (la projecció del tema contractat) surt a la pantalla un text llarg que posa la por al cos. Ve a dir que la pel·lícula aquella només la pots veure tu i els teus parents més estimats, en la intimitat de la llar i encara gràcies. Els intencs de compartir el goig amb els veïns són rigorosament prohibits, i qualsevol còpia, addició o correcció seran castigats amb tot el pes de la llei.

Hi ha vegades que he tingut la penosa sensació que, d'un moment a l'altre, apareixerà un paràgraf avisant que els possibles infractors, si els enxampen, seran afusellats a trenc d'alba. La cosa es presta a un estat d'esperit que no encaixa amb la beatitud de voler veure pel·lícules sense moure's de casa.

Però en el fons això són detalls. Crec que l'invent acabarà formant part de la família i en modificarà els costums. No tot li serà planer (això també ho crec) perquè la mateixa tècnica que li ha donat la vida facilitada cada cop més fer còpies, addicions i correccions dels vídeos, passar-los d'un sistema a l'altre i manipular-los a gust de cadascú. Sorgirà o potser ja existeix una pirateria d'aficionat impregnada d'innocència, que acabarà per preocupar tant les poderoses multinacionals com la pirateria organitzada amb finalitats purament lucratives.

Això de les còpies fàcils donarà molta feina i maldecaps en diversos camps de la creativitat humana.